
De excursie naar het Lauwersmeergebied van 25 tot 27 april 2003. Terwijl men de knorrende magen vult en even tot rust probeert te komen, wordt de vermoeide vogelaar alweer gealarmeerd. Er is een man met witte bef in de buurt!

Gees Brouwer

Vogels kijken in het Lauwersmeergebied

Groningen is een provincie waar ik weinig ben geweest. Onbekend terrein dus en ik was dan ook heel benieuwd wat ik er aan vogels zou gaan zien. Als redelijke beginnening moet ik zeggen, dat door de vele onverwachte waarnemingen mijn kennis in een paar dagen tijd vele wiekslagen is gestegen.

Het vaste punt in de excursie was kampeerboerderij 'Camping Lauwerszee' in Vierhuizen, een klein dorpje wat ligt te dromen onder de schaduw van een mooie oude kerk. De Waddenzee ligt bij wijze van spreken naast de deur. Uitgestrekte natte en droge delen rondom het een paar decennia oude 'nieuwe land', zijn tot beschermd natuurgebied verklaard. Je raakt er echt nooit uitgekeken.

In het begin van de vrijdagmiddag zaten drie groepen op de fiets. Ieder naar een ander deel van het gebied. Het weer was goed. De kieviten stapten opgewekt door het land, de zonscheen, de lucht was blauw en de vogels waren druk bezig elkaar het hof te maken. Vogels kijken verveelt nooit. Wij voelden ons prettig gestemd bij de waarneming van 'leuke soortjes' zoals een roodborsttapuit en enkele paapjes.

Een der gebieden die we op zaterdag doorkruisten was het mili-

tair oefenterrein. We fietsten op ons gemak en genoten van de natuur om ons heen. In onze groep was de beflijster al eens ter sprake gekomen. Hij was gesignaleerd. Zou het ons ook lukken...? Langzamerhand was ik wel nieuwsgierig geworden naar deze vogel. Ik stelde me een deftige in het zwart geklede heer voor met een blinkend witte bef. Tegen de middag toen onze magen knorden, streken we neer aan de voet van een heuvel om het brood op te eten. Een buizerd cirkelde boven ons. Een paar konijnen dartelden rond en in de verte stond een torenvalk te bidden. Plotseling riep iemand: 'sssstt, beflijsters'. Vervolgens zagen we een bijzonder schouwspel. Een groepje beflijsters had zich op slechts enige meters bij de heuvel tegenover ons verzameld en stapte actief heuvel op heuvel af. Nu was ik in de gelegenheid eens goed naar deze vogel te kijken. De witte bef gaf het mannetje inderdaad een deftig aanzien. Ik ben blij dat ik de soort zo goed heb gezien. Een vogel levend zien is toch heel wat anders dan er een plaatje van te bekijken.

Zaterdagavond trokken we met een aantal mensen eropuit om naar de roerdomp te luisteren. Je moet altijd maar afwachten of je de vogel zult horen. We hadden geluk. We hoorden en zagen ook rietzangers en karekieten, in

de verte mompelden wat eenden en ganzen. Soms trilde het wonderlijke gezang van de snor door het riet. De atmosfeer werd steeds stiller, een lichte nevel steeg op. Opeens, daar was het.....: het 'geoemp'! Onwillekeurig keek ik om me heen of ik soms nog ergens een dwaallichtje zag. Maar nee, alleen het droeve geluid van de roerdomp klonk. Voldaan keerden we weer terug naar de anderen, die inmiddels wat flessen wijn en andere lekkernijen klaargezet hadden. De avond werd gezellig doorgebracht.

Zondag was al weer de laatste dag. In de ochtend stond er nog een tocht naar het plasseengebied op het programma. Daar zagen we de twee soorten grutto's en een reeks andere steltlopers waaronder regenwulpen, zwarte ruiters, groenpootruiters, zilverplevieren, bosruiters, witgatjes en bovendien nog een grote zilverreiger.

De ervaren waarnemers onder ons vulden de lange lijst van waarnemingen aan met de volgende 'toppers' van het weekend: temmincks strandloper, zwarte rotgans, parelduiker, rouwkwikstaart, kleine rietgans en wespendif. Opmerkelijk voor hen was de aanwezigheid van de drie soorten kiekendieven: de bruine, de blauwe, en de grauwe.

De sensatie zou compleet zijn geweest als de waargenomen sakervalk een 'echte' was geweest. Helaas de vogel droeg een riempje om zijn poot en moest ontsnapt zijn aan het regiem van een valkenier.

Bij elkaar werden 137 verschillende vogelsoorten geteld. Een weekend record volgens sommigen.

Terwijl ik dit stukje schrijf en het weekend weer in mijn gedachten oproep bedenk ik dat ik een

paar rijke dagen heb beleefd. Ik heb vogels teruggezien en nieuwe soorten mogen begroeten. Terecht werd Joke van Velsen voor de zoveelste keer hartelijk dank gebracht voor de bergen werk, die zij opnieuw had verzet.